

til at gjøre sig bekendte med den udførlige Forhandling af Sagen, som fandt Sted nede i Folkethinget; og dette Things Medlemmer kunde paa Grund af Forhandlinger her i Salen kun være til Stede ved en meget kort Del af Forhandlingen. Ja, man maa jo endog sige, at Forslaget kommer til Forhandling her paa et saa sent Tidspunkt, at der ligefrem ikke engang er Tid til at faae sagt det, der kunde være Anledning til at sige her i Thinget i Anledning af denne Sag. Værdige Medlemmer ville kunne forstaa, at jeg efter min Stilling kunde have Udskilligt at sige om denne Sag, men, saaledes som vi ere stillede i Dag, maa jeg anse det for min Pligt at fatte mig i største Korthed. Naar jeg trods det dog ikke kan tilraade Thinget at stemme mod Sagens Overgang til 2den Behandling, men netop vil tilraade det Modsatte, er det, fordi jeg mener, at dette Lovforslag, naar det bliver underkastet de Ændringer, som den høitærede Justitsminister har omtalt i sit Foredrag og maaske en enkelt Ændring endnu, vil blive et godt Lovforslag og vil indeholde virkelige Forbedringer paa forskellige Punkter i Sammenligning med den nuværende Tilstand. Det vil let kunne forstaaes, at naar jeg skulde tale om denne Sag, kunde der være Anledning for mig til at begynde med en principiel Betragtning over, hvorledes Søndagslovgivningen bør være, set fra et kirkeligt Synspunkt. Men det kan jeg som sagt ikke indlade mig paa, thi det er der ikke Tid til. Jeg vil kun omtale, at det vil være ærede Medlemmer bekendt, at der findes i vor Kirke to hinanden modsatte Betragtninger i saa Henseende; den ene stammer oprindelig fra den engelske Betragtning af Søndagen, der efter er man tilbøielig til at anse alt Søndagsarbejde for Synd; den anden derimod er en friere Betragtning, hvorefter det gjøres gjældende, at denne engelske Betragtning af Søndagen beror paa en fuldstændig Misforstaaelse. I Reglen paaberbaerer man sig det gamle Testaments Sabbatsforfkrift, og man er tilbøielig til at betragte den gammeltestamentlige Sabbatsdag som en Bodsdag, en Dag, der udelukkende skulde være viet til at være en Bods- og Bededag. Herimod gjøres da gjældende, at denne Betragtning af den gammeltestamentlige Sabbat er aldeles urigtig. Den gammeltestamentlige Sabbatsdag er en Glædesdag, en Dag, paa hvilken vi vide fra Bibelen f. Ex. at man saaledes hos sine Bømmen til festlige Sammenkomster. Dette medfører — jeg kan kun antyde det — en friere Betragtning af hele Søndagens Helligholdelse. Idet jeg nu ser paa dette Lovforslag, saaledes som det oprindelig var

forelagt af den høitærede Justitsminister, maa jeg sige, at det var af den Bestaffenhed, at jeg føler mig overbevist om, at begge de to hinanden modsatte Retninger i vor Folkekirkens vilde betragte Gjenneførelsen af Forslaget i den Skikkelse som en Binding, set fra et kirkeligt Standpunkt, og det er ogsaa derfor, jeg mener, at der er Opfordring til at tage under nøie Overveielse i dette Thing, om man ikke, trods den Mangel paa Hensynsfuldhed, som jeg mener man er berettiget til at beklage sig over, af Hensyn til Sagens Bigtighed, dog skulde fremme denne Sag.

Naar jeg saa gaar over til de enkelte Bestemmelser, anser jeg det kun for min Op-gave her at omtale de Bestemmelser, med Hensyn til hvilke jeg mener, man fra et kirkeligt Synspunkt betragtet, maa gjøre Indsigelse. Her forekommer det mig da forunderligt, at man i en Lov, som har Titlen: „Tillæg til og Forandring i Lov af 7de April 1876 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage“ har villet optage Bestemmelser som dem, der indeholdes i §§ 4 og 5, thi der er dog vel Ingen, der har i Sinde at erklære Grundlovsdagen og Valgdagen for at være Folkekirkens Helligdage. De have i Virkeligheden Intet med denne Lov at bestille. For § 4's Vedkommende maa jeg sige, at jeg Intet har mod Indholdet af den; jeg ønsker tværtimod, at den Ordning, som nu findes indført, eller den Fremgangsmaade, som nu vel følges af de fleste Arbeidsgivere, nemlig at de give Folkene fri paa Grundlovsdagen fra Kl. 12, maa faae Lovhjemmel. Da det nu imidlertid er for sent i denne Rigsdagssamling til, at man kan følge den Fremgangsmaade, som egentlig havde været den naturligeste, nemlig at udskille denne Paragraf i en særlig Lov og vedtage den for sig selv, mener jeg, at man kan komme ud over denne Vanfælgighed ved blot at gjøre den Forandring, at man i Titlen efter Ordene: „paa Folkekirkens Helligdage“ tilføjer „m. m.“, thi derved vil det være klart, at man ikke vil give Grundlovsdagen Karakter af hørt til Folkekirkens Helligdage. — Med Hensyn til § 5 kan jeg fuldstændig henholde mig til de Udtalelser, vi hørte af den høitærede Minister. Jeg er aldeles enig med ham i, at dette er en Bestemmelse, som man ikke kan ønske gennemført. Jeg kunde maaske ogsaa nok der gjøre en Bemærkning endnu. Jeg tror ingenlunde, at det vil vække almindelig Tilfredshed, hvis alle Butiker i Byerne skulde lukkes, naar Folk fra Landet komme ind til Byen paa Valgdagen. Jeg tror, at der er Mange, som naar de skulle til Rigsdagsvalg, tillige be-